

Náměstek Stropnický a development

Author: Petr Bým | Published: 30.06.2015

Co nám dnes domácí politika personálně nabízí? Prohnané štičí obličej politikých šíbrů, obézní důstojnost partajních funkcionářů a v těchto dobách především smrtelně banální šed' politických úředníků. V tomto milieu je Matěj Stropnický vskutku více než oživením v sále. Mladý, kultivovaný, schopný věcné diskuse, v které nikam neuhýbá a v níž je schopen používat i taková jména jako Heidegger, což drtivou většinu jeho profesních kolegů musí současně znechutit i vystrašit. Tady někde ale dobré zprávy končí. Politicky M. Stropnický stojí na pozicích krajní levice a co se developmentu a výstavby vůbec týká, jsou jeho postoje a názory mixem levičáctví a docela kvalifikované racionality, která ovšem víceméně ignoruje realitu.

Matějova slabá místa

Náměstek primátorky nemá z duše rád výstavbu prováděnou soukromým sektorem, tedy zejména developery. Ta podle něj „parazituje“ na organismu města, „znehodnocuje“ lokality, v níž se odehrává a je prováděna jenom pro „zisk“, samozřejmě maximální, co nejrychlejší a jako takový víceméně nemravný. Což o to, takové názory jsou naprosto legitimní, jako politik by ovšem M. Stropnický měl nabídnout nějakou alternativu. A tu nemá. Kdyby v Praze nestavěli developeři, nestavěl by nikdo - kolik za poslední čtvrtstoletí vzniklo viditelnějších veřejných staveb natož pak třeba bytových domů? Veřejný sektor samozřejmě také staví, ale veškerou svou energii a finanční zdroje vrhá do - obvykle nepříliš efektivní - výstavby infrastruktury. Na budovy mu pak nezbyvají ani peníze, ani - a to je možná důležitější - vize a plány. Praha ani městské části totiž v zásadě nemají ambici výstavbu řídit a organizovat. Převedeno do praxe: přestane-li stavět soukromý sektor, pak se stavět nebude vůbec.

Matěj Stropnický zároveň sní o výkupu rozsáhlejších pozemků, kde by město výstavbu naplánovalo a její realizaci pak případně i přenechalo soukromému sektoru. Idea určitě nosná. Takhle nějak vzniklo to už 100× prodiskutované hamburské Hafenspeicher a řada jiných podařených megaprojektů. V Praze ve velkých a nevyužitých lokalitách by určitě takový postup byl na místě. V reálném životě ale zase narazí na nedostatek peněz, nejspíš i nedostatek nabídky takových pozemků a opět absenci smysluplnějších a detailnějších vizí. Bezradnost samosprávy za všechny ilustrujeme dlouhodobě nulovým děním na strahovském stadionu. Co dnes Praha dokáže, je nějak reagovat na projekt někoho jiného, vlastní ale v zásadě nemá.

Snad jediným, kdo v Praze i jinde nějaké vize má a výstavbu se snaží ovlivnit, jsou občanskí aktivisté. Dosti

sofistikovaně dokážou projekty jiných zpomalovat, ba i zastavovat (naposledy třeba projekt tzv. maršmelounu), v pozitivním gardu ovšem nabízejí v neustále omílané mantře jenom „komunitní centra“ nebo „kulturní zařízení“ - to ovšem není plán ani pro revitalizaci větších budov, natož pak pro větší nové projekty. Až euforická touha po „místech setkávání“ se pochopitelně rýmuje s odporem vůči komerční výstavbě nových bytů, natož pak obchodních center a hlavně kancelářských budov. Polemizovat s těmito názory je stejně zbytečné jako vysvětlovat, že primárním cílem podnikání skutečně je profit.

Hr na něj!

M. Stropnickému ke cti určitě slouží, že za Pražské stavební předpisy, které by do pražské výstavby mohly vnést nový svěží vítr, se postavil plnou vahou své funkce, byť jsou dílem předchozí, skrznaskrz pravicové radniční garnitury. Jsou to ovšem právě PSP, která mu možná srazí politický vaz. Už první věcný atak ze strany ministerstva pro místní rozvoj naznačil, že politická jednota MMR a pražského magistrátu (de facto jsou obě instituce v režii Babišova ANO) nezaručují vůbec nic. To jasně ukázalo pozdější pozastavení jejich platnosti, jež trvá dodnes. Praha mezitím PSP vstřícně ke všem připomíncekám upravila, aniž by - podle řady odborníků - obětovala jejich podstatu. Mimořádně kritický postoj MMR k celé věci ale podle všeho trvá dále. Ba dokonce už dostal konkrétní podobu ve výhrůžce: pokud PSP nebudou schváleny do března příštího roku, MMR Praze možnost mít vlastní stavební předpisy prostě zruší. Další vrásky Stropnickému dělá určitě prověřování PSP Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Tady zase vládne podezření, že regulace reklamy v PSP preferuje jednu skupinu podnikatelů před druhou.

Do jaké míry náměstkovi fandí další skupina podnikatelů - development - ponechme stranou, to v kauze PSP není nijak novým momentem. Novinkou naopak je Stropnického útok na IPR, který by mohl být považován za nejracionalnějšího a nejkvalifikovanějšího účastníka diskuse kolem PSP. „Bud' tedy tvůrci Metropolitního plánu svůj chystaný návrh přepracují do podoby, v níž stanoví skutečný veřejný zájem v území, a zároveň předloží variantu vymahatelnou, vykonatelnou a jednoznačnou, čili umožní domoci se obrany také těm, kdo se budou možnou novostavbou cítit ohroženi. Anebo nebude vůbec projednáván.“ - i těmito slovy M. Stropnický v autorském příspěvku pro deník Právo napadl práci kolektivu kolem architekta Romana Kouckého. Ten je ovšem od počátku vzniku IPRu jedním z hlavních hybatelů této instituce, na čemž rozpaky odborné veřejnosti k téměř utajování současné podoby nového územního plánu mnoho nemění.

Těžko odhadovat, jak si Matěj Stropnický stojí na kolbišti ryze polickém. Ale asi právě to bude rozhodující, z PSP se totiž stalo politikum par excellence. Náměstka pražské primátorky zatím drží aliance Zelených se starosty a křesťanskými demokraty, ale možná pro tyto koaliční partnery nebude případné odvolání těžko říditelného a přímočarého náměstka příliš bolestnou ztrátou. Taková varianta by nejspíš následovala, pokud by se schválení PSP nepodařilo prosadit. I zvnějšku je ale zřejmé, že dění na pražské radnici je i nyní dramatické, a to nejen v kauze PSP. Bude tak opravdu nanejvýš zajímavé sledovat, jaké další peripetie dění na pražské radnici nabídnou už nejbližší týdny a měsíce.

Foto: DeFig

30.06.2015 08:30, Petr Bým